

Epistola către Evrei – Voorhoeve Hermanus Cornelis

Capitolul 5

După ce Pavel la sfârșitul capitolului al doilea ne-a prezentat pe Hristos ca Mare Preot al nostru, care a făcut lucrarea de ispășire pentru păcatele poporului potrivit sfințeniei lui Dumnezeu, și la sfârșitul capitolului patru ca Marele Preot al nostru plin de milă, care a deschis pentru noi drumul spre tronul harului, el se preocupă acum cu descrierea mai detaliată a funcției de Mare Preot a lui Hristos. El o compară cu slujba de mare preot a lui Aaron, care în multe privințe era modelul slujbei de Mare Preot a lui Hristos, cu toate că Pavel arată mai mult diferența decât concordanța dintre ele. Această comparație începe cu capitolul cinci, este însă întreruptă în versetul unsprezece prin diferite avertismente, care stau în legătură cu starea în care se aflau credincioșii iudei, ca să se continue apoi în capitolul șapte și să fie încheiată în capitolul zece.

La începutul capitolului cinci găsim o antiteză: „*Pentru că orice mare preot, luat dintre oameni, este așezat pentru oameni în cele privitoare la Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate, putând fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, pentru că și el însuși este cuprins de slăbiciune; și, din cauza acesteia, este dator să aducă jertfe pentru păcate, atât pentru popor, cât și pentru sine*” (versetele 1-3). Acestea sunt valabile pentru Aaron, dar nu pentru Hristos. El *nu era* cuprins de slăbiciune și de aceea nu era necesar să aducă jertfă pentru Sine Însuși. El nu a cunoscut nici un păcat și de aceea Se putea da pe Sine Însuși ca ispășire pentru păcatele poporului Său. Dacă El ar fi fost cuprins de slăbiciune, ca Aaron, ar fi trebuit să aducă jertfă pentru Sine Însuși; dar atunci nu ar fi putut să sufere pentru păcatele altora și nu ar fi avut loc nici o ispășire. Este de cea mai mare importanță să se înțeleagă corect aceasta, căci mântuirea și fericirea noastră depinde în totul de aceasta, stă în picioare sau cade.

Însă cu toate că Hristos în această privință stătea în opoziție cu Aaron, totuși Aaron era în altă privință un model al lui Hristos. Aaron nu s-a făcut singur pe sine însuși mare preot, ci el a fost chemat de Dumnezeu la aceasta. Și Hristos nu S-a glorificat pe Sine Însuși, ca să devină Mare Preot, ci Dumnezeu L-a așezat ca Mare Preot (versetele 4-6). În Psalmi Dumnezeu, Domnul, depune mărturie atât despre gloria Persoanei Sale, cât și despre superioritatea funcției Sale. Dumnezeu spune despre Persoana Sa: „*Tu ești Fiul Meu, Eu astăzi Te-am născut*”; și despre funcția Sa: „*Tu ești preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec*” (vezi Psalm 2.7 și 110.4). Așa era Marele Preot, care a intrat în cer pentru noi și a făcut o ispășire veșnică. În gloria Sa personală El era Fiul lui Dumnezeu, care, așa cum s-a arătat în capitolul 1, a primit un loc mai presus decât îngerii; și în gloria funcției Sale El este Mare Preot până în eternitate, fără început al zilelor și fără sfârșit al vieții. Prin aceasta El era în stare să reprezinte interesele poporului Său, să intervină pentru ei și să-i aducă în părtașie cu Dumnezeu, așa că ei pot intra prin El în Locul Preasfânt ceresc.

Istoria vieții pe pământ a Marelui Preot al nostru arată clar cât de mult este El apt să ia parte la toate slăbiciunile noastre. El a venit pe pământ, ca să facă voia Tatălui Său ceresc. Întruparea Sa ca Om a fost renunțarea la gloria Sa, pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea. Deoarece El era Dumnezeu Însuși, El nu avea nevoie să moștenească Dumnezeirea, ci El S-a smerit pe Sine Însuși; și ca Om pe pământ El S-a smerit încă o dată; căci în loc să fie

un Împărat în putere și glorie, El a devenit Rob, sărac și suferind și ascultător în toate, chiar până la moarte de cruce (vezi Filipeni 2.7,8). Acest loc al dependenței de Dumnezeu ca Rob era pentru El, Cel care avea toată puterea în cer și pe pământ, Cel care ca Fiu veșnic și Creator al universului era Stăpân peste toate, Domn și Împărat al îngerilor, acest loc era o stare cu totul nouă pe care El a trebuit mai întâi s-o cunoască și să i se supună. De aceea spune Pavel, că El, cu toate că era Fiu, a învățat ascultarea din ceea ce a suferit. Ascultarea era pentru El, Cel care era Stăpânul, ceva străin; și ceea ce cineva niciodată nu a făcut, el trebuie să învețe acel ceva. În fiecare zi avea o lecție nouă de învățat, căci în fiecare zi erau situații noi, prin care El trebuia să treacă, și pe care El mai înainte nu le-a cunoscut. El a stat ca copilăș în iesle; ca tânăr a fost supus părinților Săi; cu mâinile proprii și-a câștigat pâinea zilnică; ca cetățean uitat a trăit mulți ani în Nazaretul neînsemnat, disprețuit; ca Învățător în Israel El a fost neînțeleș, disprețuit, batjocorit, lepădat; și în toate aceste împrejurări ale vieții El a fost Robul lui Dumnezeu desăvârșit de ascultător. Întruparea Sa ca Om era deja ascultare; și din prima clipă a vieții Sale pe pământ și până la moartea Sa pe cruce totul a fost lepădare de Sine, jertfire de Sine și ascultare deplină. Niciodată El nu a făcut voia Lui proprie, ci permanent în toate a făcut voia Aceluia care L-a trimis.

El a învățat ascultarea în ceea ce *a suferit*: căci totul de pe pământ era *suferințe* pentru El. Întruparea Sa ca Om era suferință; locuirea Sa printre oameni, supunerea Sa la toate urmările rezultate prin venirea păcatului în lume, trăirea intensă a vrăjmășiei din partea oamenilor, care L-au lepădat și L-au răstignit pe cruce, erau o sursă permanentă de suferințe pentru El, Cel care din veșnicie a fost în prezența Tatălui, de a cărui glorie a avut parte și a savurat-o. Și cu toate acestea era o diferență în această suferință. Una era mai grea și mai chinuitoare decât cealaltă. Dar mai grea dintre toate a fost suferința crucii, nu numai din cauza grozăviei și rușinii legate de ea, ci pentru că purta un caracter cu totul deosebit decât celelalte suferințe. Privit sub un anumit punct de vedere, se cuvenea suferința pentru dreptate, deoarece Isus a fost lepădat de oamenii păcătoși și a fost dus la moarte, totuși pe de altă parte era suferința din partea lui Dumnezeu, deoarece El era făcut păcat pentru noi și a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe lemn. De aceea suspinul Lui Isus au crescut, pe măsură ce această suferință se apropia. În ultimele zile ale vieții Sale pe pământ S-a înfiorat profund în sufletul Lui (vezi Ioan 11.33), și în cele din urmă, când diavolul, care a fost învins de El în pustie și pentru un timp a plecat de la El, s-a reîntors cu groaza morții, L-a cuprins o teamă așa de mare că sudoarea Lui cădea pe pământ ca niște picături mari de sânge. Duhul Sfânt ne descrie aceasta aici în cuvinte minunate: „*El, în zilele întrupării Sale, aducând cereri și rugăciuni stăruitoare, cu strigăt puternic și lacrimi, către Acela care putea să-L mântuiască din moarte (și fiind ascultat, datorită evlaviei Lui), deși era Fiu, a învățat ascultarea din cele ce a suferit; și, fiind făcut desăvârșit, a devenit, pentru toți cei care ascultă de El, autor al mântuirii eterne, numit (textual: salutat) de Dumnezeu »Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec«*” (versetele 7-10).

Așa cum am remarcat deja, vedem în Ghetsimani punctul culminant al suferinței Sale. Scumpul nostru Domn a îndurat acolo în sufletul Său toată teama și toate durerile morții, care trebuiau să vină asupra Sa la cruce din cauza păcatului, spre glorificarea lui Dumnezeu și spre satisfacerea dreptății Sale. Paharul mâniei lui Dumnezeu asupra păcatului a fost pus înaintea Lui; și despre acest pahar El spune ceea ce El niciodată nu a spus despre un alt pahar: „Tatăl Meu, dacă este posibil, să treacă de la Mine paharul acesta.” Însă El era ascultător în toate, ascultător până la moarte, da, până la moarte pe cruce. „Însă nu cum vreau Eu, ci cum vrei

Tu”. Voia lui Isus nu era, să moară. Nu putea să fie altfel. Să moară însemna pentru El să fie părăsit de Dumnezeu și să fie predat judecății. Dar în deplină ascultare a luat paharul mâniei lui Dumnezeu din mâna Tatălui Său. Aceasta era teama Sa de Dumnezeu. Și din pricina acestei temeri față de Dumnezeu El a fost ascultat. A venit un înger să-L întărească. În putere divină și maiestate a ieșit în întâmpinarea copoilor, îi face să cadă la pământ și Se predă de bună voie lor, ca să fie dus la cruce. Și după ce El a făcut voia Tatălui și a înfăptuit lucrarea, El „I-a răspuns dintre coarnele bivolilor” (Psalm 22.21), a fost înviat de Dumnezeu dintre morți și a fost luat în cer la dreapta Sa. Și astfel, „fiind făcut desăvârșit, a devenit, pentru toți cei care ascultă de El, autor al mântuirii eterne, numit (textual: salutat) de Dumnezeu »Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec«.”

Pavel întrerupe aici expunerea sa de dovezi. Acolo unde el începe să vorbească despre Melhisedec, despre care el are multe de spus, și greu de explicat, el se gândește la slăbiciunea și scepticismul în care au căzut credincioșii evrei. În ceea ce privește timpul, de când ei s-au întors la Dumnezeu, ei trebuiau să fie învățători, dar deoarece ei au devenit greoi la auzire, ei trebuiau să fie învățați din nou care sunt principiile începutului cuvintelor lui Dumnezeu; și ei, care ar fi trebuit hrăniți cu hrană tare, au acum nevoie de lapte, ca și copiii mici (versetele 11-12). Ce rușine! *„Pentru că oricine folosește lapte este fără experiență în cuvântul dreptății, pentru că este prunc; iar hrana tare este pentru cei maturi, care, prin obișnuință, au simțurile deprinse să deosebească binele și răul”* (versetele 13-14).